

Arrest

nr. 61 635 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN ROYEN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger van Serer origine te zijn afkomstig van Banjul. U deed uw studies in Banjul en in 1991 ging u voor uw studies naar Ghana. In 1998 keerde u terug naar Gambia en in 1999 behaalde u uw diploma als boekhouder. In 2000 verhuisde u naar Banjulding. U werkte als boekhouder bij Food Import Gambia Limited tot 2005 en van 2005 tot 2009 bij International Organisation for Migration (IOM). U bent in 2006 getrouwd met (S.K.J.) en u hebt met haar een dochter, (M.).

Sinds 1998 bent u actief voor de oppositiepartij United Democratic Party (UDP) en u werd lid in 2004. U ging rond en nam deel aan bijeenkomsten met andere jongeren. U was lid van een voetbalclub, die later de vereniging Frankfurt Association werd, en vice-voorzitter van de Gambia Amateur Boxing Association. U gebruikte dit lidmaatschap om de UDP- ideeën te verspreiden. U werd door de jeugdvoorzitter gekozen tot ‘executive member’. In oktober 2001 had u tijdens een politiek platform kritiek geuit tegen de regering. U werd een dag opgesloten in Soma en daarna overgebracht naar

de inlichtingendienst (NIA) in Banjul. U werd geslagen en gevraagd om lid te worden van de regeringspartij. U weigerde. Op de zesde dag werd u vrijgelaten en gewaarschuwd om de oppositiepartij UDP te verlaten. U deed dit echter niet. Op 17 september 2006 werd u in Basse gearresteerd. U gaf kritiek op een politiek platform en portretteerde de president als een verrader en een monster. U ging naar huis en u werd 's morgens naar de inlichtingendienst gebracht. U werd erg geslagen en met een wapen bedreigd. U mocht na vier dagen gaan.

Eind februari, begin maart 2009 meldde het staatshoofd Jammeh op de nationale televisie dat hij heksenjagers uit Mali en Guinee naar Gambia had gehaald. U had een camperonde in Barra gepland voor een week en u zou daarna naar België op vakantie gaan. In Barra zag u hoe een oude man door twee heksenjagers werd aangepakt. U en enkele vrienden konden de man bevrijden uit de handen van de heksenjagers. De oude man werd weggebracht. U en uw vrienden besloten om zich te verspreiden, gezien de gespannen situatie. U ging naar het dorp van uw vader Njongon en contacteerde Nyassa, de voorzitter van de jeugdafdeling van UDP. Hij adviseerde u om onder te duiken totdat hij informatie had over de situatie. U bleef twee dagen in het dorp en waarschuwde uw vrouw. Toen bekend raakte in het dorp wat jullie hadden gedaan, werden jullie in het dorp gezocht. U vernam dit van een vriend van uw oom en van Nyassa en u besloot te vertrekken. U hebt Gambia verlaten op 27 maart 2009. U ging vanuit Njongong naar het grensdorp Amdalye en vandaar naar Karang, Senegal. U verbleef tot 1 april 2009 in Dakar. U reisde via België naar Zwitserland, waar u op 2 april 2009 bent aangekomen. U verbleef bij uw neef (A.S.) in Basel. U hebt in Zwitserland asiel gevraagd, maar uw aanvraag werd volgens de Dublin-richtlijn overgedragen aan België, omdat u een visum voor België had. U kwam op 1 november 2009 in België aan. U vernam van uw vrouw dat de inlichtingendienst na uw vertrek twee keren was langs geweest op zoek naar u. Bij de tweede keer werd uw vrouw meegenomen naar het politiekantoor. Ze werd door tussenkomst van uw en haar vader en na een miskraam vrijgelaten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van uw politieke activiteiten voor de oppositiepartij UDP, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

U verklaart dat u besloot om het land te verlaten nadat u werd gezocht omdat u in 2009 een man uit de handen van de heksenjagers had bevrijd. U en enkele vrienden zagen dat een man door twee heksenjagers werd opgepakt. Jullie kwamen tussen en konden de man bevrijden. Hierna gingen u en uw vrienden uit elkaar (zie gehoor CGVS, p.9). Wanneer gevraagd wordt naar de situatie die dag, antwoordt u kortweg dat het heel gespannen was en dat mensen huilden en rondliepen. U voegt in algemene bewoordingen toe dat de situatie erger werd, toen u werd gezocht, nadat er werd verteld wat u had gedaan (zie gehoor CGVS, p.9). Het is weinig aannemelijk dat iemand die bij de feiten aanwezig beweert te zijn geweest, niet meer kan zeggen over het incident en de situatie die bepaalde dag in Barra.

Hierna leefde u ondergedoken in het dorp van uw vader Njongon (zie gehoor CGVS, p.9). Het is bevreemdend dat u geen contact of nieuws meer heeft van uw partijvrienden. U verklaart dat u Nyassa opbelde en hem meldde wat er was gebeurd, maar u niet weet waar de anderen naartoe gingen. U stelt dat jullie het niet per telefoon bespraken, omdat u niet wist of er afgeluisterd werd of niet (zie gehoor CGVS, p.9). Deze verklaring is incoherent met uw andere verklaring dat jullie bij gevaar geen plan B of een uitweg hadden, maar dat jullie wel contact hadden per telefoon (zie gehoor CGVS, p.9) en met het feit dat u wel de voorzitter contacteerde. Daarbij is het weinig aannemelijk dat de camperondes op een illegale manier gebeurden, maar dat jullie geen voorzorgen namen bij mogelijke incidenten of situaties waarbij jullie in gevaar waren. Later tijdens hetzelfde gehoor verklaart u dat u de informatie dat jullie werden gezocht via tekstberichten doorstuurde en u hierna uw SIM-kaart weggooide, uit angst dat u zou worden opgespoord (zie gehoor CGVS, p.10). Wanneer gevraagd wordt of u nieuws heeft van de anderen die met u in Barra waren, antwoordt u geen nieuws van hen te hebben. De secretaris generaal zei u wel dat hij een attest voor hen had geschreven (zie gehoor CGVS, p.12), waardoor het merkwaardig is dat de partij niet meer informatie zou hebben over hen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaart dat u geen problemen met de Gambiaanse autoriteiten kende tussen 2006 en 2009 (zie gehoor CGVS, p.14). Aldus dient te worden opgemerkt dat u zodoende niet (meer) geïnterviewd werd door de Gambiaanse autoriteiten met het oog

op vervolging sinds uw beweerde arrestatie in 2006. Bovendien blijkt dat u meermaals legaal het land kon verlaten en terug kon binnenkomen – zie de verschillende in- en uitreisstempels in uw paspoort – zonder dat u problemen kende met de Gambiaanse autoriteiten.

Verder met betrekking tot de door u aangehaalde problemen in 2001 en 2006 dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt. U verklaart dat u in 2001 op een politiek platform naar aanleiding van de verkiezingen kritiek uitte en hierna 6 dagen werd gearresteerd (zie gehoor CGVS, p.12). In 2006 werd u opnieuw gearresteerd op een politiek platform en voor 4 dagen opgesloten (zie gehoor CGVS, p.13). Voor de Zwitserse asielinstanties verklaarde u echter dat u bij uw eerste arrestatie voor 4 dagen werd vastgehouden en bij uw tweede arrestatie voor 6 dagen (zie informatie administratieve dossier). Dit stemt niet overeen met uw verklaringen voor de Belgische asielinstantie. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u verklaart op 17 september 2006 te zijn gearresteerd en voor 4 dagen te zijn vastgehouden (zie gehoor CGVS, p.13), wat niet overeenstemt met een stempel in uw paspoort. Op 19 september 2006 werd er door de Russische autoriteiten immers een stempel van binnenkomst (in Rusland) gezet op uw visum (zie pagina 3 in uw paspoort). Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Vervolgens dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt bij uw UDP-lidmaatschap. U verklaart op het Commissariaat-generaal dat u sinds 1998 sympathisant bent van de partij en lid werd in 2004 (zie gehoor CGVS, p.4), maar volgende bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw UDP-lidmaatschap. Zo is het merkwaardig dat u een attest van de partij voorlegt, waarin wordt gesteld dat u sinds 2005 lid bent **en dit tot 2007** en u bij meerdere gelegenheden gearresteerd en opgesloten werd, **waaraan geen geloof kan worden gehecht gezien bovenstaande vaststelling met betrekking tot uw aanwezigheid in Rusland**. U legt eveneens een UDP-lidkaart (n° 0670) neer, waarop vermeld staat dat u werd ingeschreven op 10.11.2004 en de kaart werd afgegeven op 11.10.07. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het jaar 07 eerder op een correctie van het jaar 97 lijkt. De kaart vertoont immers aan de achterzijde de jaren 1996, 1997, 1998, 1999 en 2000, waarbij het jaar 2000 werd gecorrigeerd naar 2007. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, antwoordt u dat een oude kaart werd gebruikt omwille van de financiële situatie van de partij om uw bijdragen in 2007 aan te duiden (zie gehoor CGVS, p.15). Wanneer u wordt gevraagd waarom dan niets werd genoteerd voor de jaren 2005 en 2006, waarin u ook actief zou zijn geweest, stelt u vaagweg dat het menselijke fouten zijn en vraagt u de door u opgegeven contactpersonen van de partij te contacteren (zie gehoor CGVS, p.15). Het is bovendien opmerkelijk dat u de lidkaart niet zelf heeft ondertekend.

Overigens is het opmerkelijk dat u niet precies blijkt te weten hoeveel zetels uw partij in het parlement heeft. Zo verklaart u dat UDP het niet goed deed bij de laatste verkiezingen en twee of drie zetels in het parlement kreeg, terwijl uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat uw partij met vier zetels in het parlement vertegenwoordigd is (zie informatie administratieve dossier). Van iemand die reeds meerdere jaren betrokken is bij de partij, kan enigszins verwacht worden dat hij het correcte aantal zetels in het parlement zou kennen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het paspoort (n°PC141911 afgegeven te Banjul op 27.2.2006 en geldig tot 27.2.2011) met visum Russische Federatie (n°3342441 geldig van 15.9.2006 tot 29.9.2006), visum Frankrijk (n°F54866115 afgegeven te Dakar op 14.9.2006 geldig van 18.9.2006 tot 5.10.2006), visum Spanje (n°E10486468 afgegeven te Dakar op 6.5.2008 geldig van 10.5.2008 tot 3.6.2008), visum Duitsland (n°D36656179 afgegeven te Dakar op 22.8.2008 geldig van 3.9.2008 tot 7.9.2008), visum België (n°BNL8929613 afgegeven te Dakar op 18.3.2009 geldig van 29.3.2009 tot 28.4.2009) en visum China (n°B4219823 afgegeven op 21.11.2008) en de identiteitskaart (n°802497 afgegeven op 7.10.08) bevatten identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De verklaringen van uw oom (dd.26.5.2009 te Banjul) en van uw vrouw (dd.9.2.2010 te Banjul) betreffen geen objectieve aanwijzing dat u daadwerkelijk wordt gezocht door de Gambiaanse autoriteiten. De brief van IOM, ondertekend door (K.P.), dd.24.8.2010 te Brussel betreft uw professionele activiteiten hier in België, maar voegt niets toe aan bovenstaande motivering. De door u neergelegde krantenartikels en het rapport Amnesty International betreffen algemene informatie over de situatie in uw land van herkomst, waarin u persoonlijk niet wordt vermeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift twee aanvullende bewijsstukken (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 2 en 3) en legt hiervan een Nederlandse vertaling neer (*ibid.*, stuk 6). Het betreft een attest van Ebrima Manneh, administratief secretaris van de UDP, dat verzoekers politieke activiteiten en relaas bevestigt en een artikel van 9 januari 2011 omtrent de waarschuwing die de Gambiaanse minister van justitie gaf aan Gambianen in het buitenland die Gambia in een negatief daglicht stellen. Deze stukken tonen aan dat verzoeker in Gambia vervolging riskeert.

Verzoeker stelt in hooforde de hoedanigheid van vluchteling te hebben zoals omschreven in artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève. Zijn identiteit en etnie kunnen niet worden betwist. De situatie in Gambia voor politieke opposanten is er niet op verbeterd. Ter staving verwijst verzoeker naar een jaarrapport van Amnesty International. Het kan niet worden betwist dat verzoekers verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

2.1.2. Ondergeschikt dient verzoeker minstens te kunnen genieten van het systeem van subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste poging om de motivering van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Hij laat na ook maar enig argument aan te voeren ter weerlegging van de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen dat (i) hij ontoereikende verklaringen aflegde aangaande het incident en de situatie in Barra waarbij hij aanwezig zou zijn geweest (ii) het bevreemdend is dat hij geen contact of nieuws meer heeft met en van zijn partijvrienden (iii) hij uitdrukkelijk stelde dat hij van 2006 tot 2009 geen problemen kende met de Gambiaanse autoriteiten zodat hij niet meer wordt gevisieerd sedert zijn beweerde arrestatie in 2006 (iv) hij meermaals legaal het land van herkomst kon verlaten en terugkeren zonder problemen te kennen met de Gambiaanse autoriteiten (v) hij voor de Belgische asielinstanties omtrent zijn beweerde arrestaties in 2001 en 2006 verklaringen aflegde die strijdig zijn met zijn verklaringen dienaangaande voor de Zwitserse asielinstanties (vi) zijn verklaringen omtrent zijn arrestatie in 2006 niet kunnen worden gerijmd met de stempels in zijn paspoort (vii) hij niet blijkt te weten hoeveel zetels zijn partij in het parlement heeft, hetgeen van iemand die reeds meerdere jaren bij de partij betrokken is redelijkerwijs kan worden verwacht. Verzoeker doet evenmin enige poging om de concrete vaststellingen met betrekking tot het

neergelegde attest van de UDP van 24 maart 2009, zijn UDP-lidkaart en zijn overige documenten te weerleggen.

De voormelde vaststellingen, behoudens deze met betrekking tot het attest van de UDP van 24 maart 2009, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker in het geheel niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Wat betreft het door Ebrima Manneh opgestelde attest van de UDP van 24 maart 2009, motiveert de commissaris-generaal ten onrechte dat hierin wordt gesteld dat verzoeker lid was tot 2007. In dit attest wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker ook nadien lid bleef en deelnam aan verscheidene activiteiten van de partij (administratief dossier, stuk 14: documenten). De vaststelling dat het merkwaardig is dat dit attest vermeldt dat verzoeker slechts lid was sinds 2005, terwijl verzoeker voorhiel sympathisant te zijn sedert 1998 en lid te zijn sinds 2004, blijft echter onverminderd overeind. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker blijkens dit attest meermaals zou zijn gearresteerd en opgesloten. Aan deze feiten kan, gelet op de hoger gedane vaststellingen, immers geen geloof worden gehecht. Het voorgaande klemt nog des te meer daar dit attest, ondanks dat het zou zijn opgesteld door de administratieve secretaris van de UDP, Ebrima Manneh, en dit ongeveer één maand na de feiten in Barra waarbij verzoeker beweert betrokken te zijn geweest samen met een aantal partijvrienden en die hem ertoe zouden hebben genoodzaakt het land te verlaten, met geen woord rept over deze feiten. Het attest stelt louter dat men verzoeker na 2007 zou zijn blijven viseren omwille van zijn vroegere politieke activiteiten, alsmede dat dit de reden was waarom hij het land verliet. Dit kan daarenboven niet worden gerijmd met verzoekers hoger geciteerde verklaring dat hij tussen 2006 en 2009 geen problemen ondervond met de Gambiaanse autoriteiten, noch met het feit dat hij nadien verscheidene malen zonder problemen het land op legale wijze verliet en terug binnenkwam.

Waar verzoeker een nieuw attest neerlegt van de UDP, dat op 1 januari 2011 werd opgesteld door Ebrima Manneh (rechtsplegingdossier stuk 1, bijlage 2; stuk 6), dient te worden opgemerkt dat dit een kleurenkopie betreft welke aan verzoeker, zo blijkt uit zijn verklaringen ter terechtzitting, per email werd overgemaakt. Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegekend. Voorts is het opmerkelijk dat dit attest, ondanks dat het zou zijn opgesteld en ondertekend door dezelfde persoon als degene die het reeds hoger besproken attest van 24 maart 2009 opstelde, een kennelijk verschillende handtekening bevat. Zelfs indien het attest zou zijn opgesteld door dezelfde persoon, dan nog dient te worden vastgesteld dat hieraan, gelet op het feit dat het eerder neergelegde attest blijkens de hoger gedane vaststellingen van bedenkelijke aard is, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Verzoekers verwijzing naar algemene informatie van Amnesty International omtrent de situatie in Gambia voor politieke dissidenten en de heksenjacht aldaar is *in casu* niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij zou worden gezien als politieke dissident, noch aan zijn vermeende betrokkenheid bij de feiten in het kader van de heksenjacht in Barra, in gebreke.

Het neergelegde krantenartikel van 9 januari 2011 waarin de Gambiaanse minister van justitie een aantal uitlatingen deed jegens personen die Gambia in het buitenland zwart maken is evenmin van aard om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 3; stuk 6). Ook dit artikel is van louter algemene aard en verzoeker wordt hierin niet vermeld. Dergelijk algemeen artikel is niet afdoende om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk een persoonsgerichte vervolging riskeert. Verweerder merkt in dit kader met recht op dat het artikel betrekking heeft op personen die buiten Gambia verblijven en Gambia via geschriften of de media in een slecht daglicht plaatsen. Verzoeker toont niet aan dat hij zich aan dergelijke feiten zou hebben bezondigd, laat staan dat de Gambiaanse autoriteiten hier weet van zouden hebben.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker voert geen concrete argumentatie betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 2.2.1. gedane vaststellingen omtrent zijn asielmotieven toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS